

jetiske repræsentant, som udtalte, at fremlæggelsen af sådanne klager i udvalget var i strid med den etablerede fremgangsmåde ved behandlingen af klager fra enkelte personer om brud på menneskerettigheder.

Fra sovjetisk side tilbagevistes de fremsatte beskyldninger, idet det udtaltes, at langt de fleste jøder i Sovjetunionen var loyale sovjetiske borgere, som tog aktiv del i alle sider af samfundslivet. Den relative andel af jødiske studenter var iøvrigt større end nogen anden befolkningsgruppe.

Jamaicas repræsentant efterlyste større politisk vilje hos alle stater for at finde frem til en bedre balance mellem FN-pagtens art. 2, stk. 7, og art. 55 og 56 således, at FN blev i stand til at tage sig af individuelle klager om krænkelse af menneskerettighederne samt tilsvarende klager fra minoriteter.

II. Resolutionerne.

Under debatten fremsattes to resolutionsforslag, som senere samledes i en resolution, opdelt i afsnit A og B.

Cypern fremsatte et resolutionsforslag, i henhold til hvilket generalforsamlingen samtidig med at tage generalsekretærens rapport om menneskerettighedsåret til efterretning udtaler sin påskønnelse til alle, som har bidraget til at markere året, og til generalsekretæren for hans effektive koordinering af arbejdet og udtrykker håbet om, at det arbejde, som regeringerne, FN-systemet og private organisationer har påtaget sig i forbindelse med menneskerettighedsåret, vil fortsætte, og at Teheran-konferencens rekommandationer vil blive holdt i erindring.

Et ændringsforslag fra Algeriet om at henvisningen til private organisationer skulle indskrænkes til sådanne, der virkelig er interesseret i menneskerettighederne, blev vedtaget med 48-30-30, jfr. operative 3. Da forslaget havde tydelig politisk brod mod visse jødiske organisationer med konsultativ status ved FN, stemte Norden imod sammen med de fleste vestlige lande.

Resolutionsforslaget blev i sin helhed vedtaget som ændret med 90 stemmer for og 2 imod (UK og USA), medens 7 afstod. Norden stemte for forslaget.

Med udgangspunkt i Teheran-konferencens resolution VIII om betydingen af

universel virkeliggørelse af folkenes ret til selvbestemmelse og uafhængighed for gennemførelsen af menneskerettighederne fremsatte Pakistan sammen med en gruppe overvejende arabiske lande et resolutionsforslag, gående ud på, at generalforsamlingen under den 25. samling skulle foretage en gennemgang af iværksættelsen af nævnte Teheran-resolution samt relevante resolutioner fra sikkerhedsrådet og generalforsamlingen. I henhold til forslaget skulle stater og organisationer endvidere yde politisk, moralsk og materiel bistand til folk, som kæmper for frihed og uafhængighed.

Fra afrikansk side, og især Tanzanias repræsentant, vendte man sig stærkt imod resolutionen som et forsøg på at sammenblande forholdene i Mellemøsten og det sydlige Afrika. Forslaget blev herefter revideret således, at det kunne godkendes af de afrikanske lande. Ordene „politisk, moralsk og materiel bistand“ erstattedes med „passende bistand“, og en opfordring til generalsekretæren om at udarbejde en opgørelse over relevante resolutioner bortfaldt.

De vestlige lande henviste til, at spørgsmålet ikke hørte hjemme i 3. udvalg og allerede var behandlet i andre udvalg. Holland nægtede således at deltage i afstemningen.

På foranledning af Chile var der delafstemning på operative 6, hvori der appelleres til alle stater og organisationer om at yde passende bistand til folk, der kæmper for frihed og uafhængighed. Paragraffen vedtoges med 49-3-31 (Bl. a. Norden).

Jamaica foranledigede delafstemning på operative 7, hvorefter spørgsmålet om gennemførelse af Teheran-konferencens resolution VIII og andre relevante generalforsamlingsresolutioner skal drøftes påny på den 25. generalforsamling. Paragraffen vedtoges med 57 stemmer for og 1 imod, medens 34, herunder Norden afstod.

Resolutionsforslagene blev vedtaget med 66 stemmer for og 1 imod (Portugal), medens 26 afstod (Norden samt de øvrige vestlige lande undtagen Holland).

I plenarforsamlingen blev den første resolution vedtaget (Res. 2588 A) med 110 stemmer for, ingen imod og 4 som afstod (Portugal, Argentina, Colombia), medens den anden vedtoges med 82 stemmer for, 1 imod (Portugal) og 29 som afstod (vestlige lande). (Res. 2588 B (XXIV)).